

Bilag 1

Et af udvalgets spørgsmål til forsvarsministeren og dennes besvarelse heraf

Spørgsmål nr. 2:

»Ministerens kommentar udbedes til medsendte henvendelse af 15. januar 1996 fra Kvinder for Fred/International Liga for Fred og Frihed, jf. bilag 2.«

Svar:

Det humanitære problem med anvendelse af miner vedrører fortrinsvis langtidseffekter af de millioner af personelminer, der er udlagt og stadig udlægges primært i borgerkrige i den tredje verden i strid med den nuværende konvention af 1980 om særligt inhumane konventionelle våben.

Under en tredjedel af de 185 lande, der er medlemmer af FN, har tiltrådt 1980-konventionen, hvis nuværende protokol II regulerer anvendelsen af bl.a. personelminer. Det er i mange af de lande, der ikke har tiltrådt konventionen og dens protokol II, at personelminer misbruges.

Der er derfor tale om et internationalt problem, hvis løsning må være international og altomfattende. I overensstemmelse hermed støtter og arbejder Danmark aktivt for et internationalt forbud mod personelminer.

Udviklingen på den igangværende gennemgangskonference har imidlertid vist, at tiden ikke er moden til at vedtage et internationalt forbud mod personelminer. Alene i den nordiske kreds er der stærkt divergerende opfattelser af det ønskelige i at indføre et forbud mod personelminer.

På den baggrund finder regeringen, at den eneste realistiske vej frem mod et internationalt forbud går gennem aktiv og dialogsgørende deltagelse i det internationale samarbejde om stramning af 1980-konventionens protokol II.

Der arbejdes for, at der, indtil målet om et internationalt konventionsfastsat forbud mod personelminer kan virkeliggøres, udformes restriktive bestemmelser for brug af personelminer med henblik på at sikre civilbefolkningen mere effektiv beskyttelse.

Den mere effektive konventionsbestemte beskyttelse af civilbefolkningen skal opnås samtidig med, at langt flere lande, end tilfældet er i dag, tilslutter sig konventionen, herunder protokol II. Det er som nævnt blandt en række af de ca. 130 lande, som i dag ikke har tilsluttet sig konventionen, at de meget betydelige humanitære problemer, som forårsages af personelminer, findes.

Danmark har ikke et personelmineproblem. Ud over til uddannelsesformål vil der ikke blive udlagt miner i Danmark, medmindre det sker som et led i forsvaret mod et igangværende angreb eller ved overhængende fare for angreb på landet. I realiteten eksisterer et de facto-moratorium mod anvendelse af miner i Danmark, som kun vil blive brudt, såfremt en udefra kommende militær aggressor gør det nødvendigt for at forsvare landet med militære midler.

Skulle minefelter blive lagt i Danmark, vil de blive afmærket efter nøje fastsatte bestemmelser for at undgå, at bl.a. civile uforvarende skulle gå ind i et minefelt. Minernes placering vil blive optegnet, og minerne vil kunne fjernes uden at udgøre en risiko for kommende generationer af danskere.

Miner, herunder personelminer, udgør et effektivt og relativt billigt element i landets samlede forsvarsevne. Et ensidigt dansk forbud mod anvendelse af personelminer vil nedsætte forsvarsevnen og øge personellet's sårbarhed. Herudover vil et ensidigt forbud få indflydelse på hærens våbenmæssige sammensætning, fordi det umiddelbart vurderes, at der vil blive behov for en kombination af flere enheder, nyan-skaffelser af materiel, ammunition m.v. for at kompensere for den nedsatte forsvarsevne og den øgede sårbarhed.

Et ensidigt dansk forbud må også påregnes at få konsekvenser for samarbejdet i NATO. Det gælder både i relation til Den Danske Internationale Brigades samarbejde med 1. Britiske Panserdivision i rammen af NATO's reaktionskorps, Danske Divisions samarbejde med tyske enheder i rammen af LANDJUT og sam-